

som ved mange tidligere Leiligheder baade her i Salen og udenfor Salen, udtalt sig saa varmt om Forsvarsvæsenet i det Hele og vist, at han virkelig har en varm Jølelse for Nødvendigheden af, at Fædrelandet skal staa stærkt rustet. Den Betragtning, han iforgaars nærmest gjorde gjældende, var Onsket om ved Bespævelser og navnlig ved Forskjæring af det Overflødige i det foreliggende Forslag at kunne indskrænke Udgifterne, men han erklærede sig i det Hele taget enig med Lovforslaget, og det var navnlig derved, at han kom i Uoverensstemmelse med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds, thi saaledes som jeg forstod dem, og som han ogsaa utvetydig erklærede, vilde han bestemt stemme imod det foreliggende Lovforslag. De Betragtninger, som det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds gjorde gjældende i saa Henseende, vare de væsentlig finansielle; det var den gamle Betragtning, at vi ikke havde Raad til at forsvare os. Han vil maaske sige, at vi vel have Raad til at forsvare os, men ikke til at forsvare os paa den Maade, som Krigsministeren vil. Jeg maa dertil sige, at naar vi ikke have Raad til at forsvare os paa den Maade, som Krigsministeren forlanger af os, eller i alt Fald paa en Maade, som svarer dertil, saa have vi slet ikke Raad til at forsvare os; thi saaledes som Forholdene nu er, og navnlig som vort Fæstningsvæsen nu er, er intet Forsvar muligt, og saa ere de Penge, der bevilges, ordinært eller ekstraordinært, til Forsvarsvæsenet næsten kastede bort. Jeg tillader mig derfor at fremhæve disse Betragtninger ved denne Sags Behandling, fordi det naar der er Tale om, at vi skulle bevilge 6—7 Millioner Rbd. til vort Forsvarsvæsen, da er af Betydning, at vi i Forveien kunne vide, om disse Penge i det Væsentlige blive kastede bort, eller om vi virkelig faae et godt Forsvar derfor. Og jeg skal da tillade mig at rette en Tak til den ærede Krigsminister, fordi han ikke har indskrænket sig til at se hen paa Hæren og Søværnet i og for sig, men tillige har indset Nødvendigheden af, at de erholde saadanne Støttestykker, at de med Tillid kunne gaa til det Hver, som forlanges af dem. Saaledes som Stillingen er for Niebliffet, existere der ikke et eneste fast Punkt i Danmark, som Hæren eller Flaaden kan falde tilbage paa, naar den en Gang skal gaa imod en overlegen Fjende. Vi have desværre mistet Darnavirke og Dobbøl, vi have opgivet Fredericia og Kjøbenhavn, ikke at tale om mindre Punkter som Korsør og Nyborg. Den eneste Befæstning, vi have, er Kjøbenhavns Befæstning mod Søiden, som i og for sig ikke en Gang er tilstrækkelig til at forhindre et Bombardement af Kjøbenhavn fra Spæn. Hvorledes vilde da Forholdet være, naar vi nu skulde møde, jeg vil ikke sige: en Stormagt, men en overlegen fjendtilig, Styrke, naar vi ikke nogensteds have et

Guldepunkt for Hæren eller Flaaden? Det vilde blive en Gjentagelse af den samme uhyggelige Situation, som vi saae i sidste Krig, efter at have maattet opgibe de faste Stillinger, nemlig at vor Hær og Flaade maatte skyndsomt, for ikke at blive taget til Fange, trække sig tilbage og se at finde en Flot, hvor de kunde undgaa Fjenden. Men hvor kunne de finde en saadan Flot, naar vi ikke have Fæstninger? De ville, da retirere til Kjøbenhavn, og der vil ikke blive Andet tilbage, end at vi skyndsomt, naar Fjenden staar udenfor Voldene — hvis disse da forøvrigt endnu existere — maa kapitulere. Og hvad vil saa Følgen deraf være? At vi i Krigsretstatning og Krigsskadeseretstatning maa betale mange Gange flere Penge end de 17½ Million Rbd. Det forekommer mig derfor, at allerede fra dette Synspunkt er det daarlige Økonomi at spare paa det, der skal give vort Forsvar dets egentlige Styrke. At sige, at vi ikke have Raad til at forsvare os, er det Samme, som naar en Mand, der har store og verdifulde Egenomme, vilde sige: jeg har ikke Raad til at give Brandpræmie, eller som naar en Mand, hvis Liv hæver i Fare, vilde sige: jeg har ikke Raad til at sende Bud efter Lægen og til at betale ham. Men vi have virkelig ikke Raad, siger man. Men det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds indrømmede dog iforgaars, at vi dog vare ganske velhavende, og at Landet var i Fremskridt. Jeg tillod mig at raabe: „Hør!“ til denne Udtalelse, hvilket gav Anledning til den Bemærkning, at det var den fattige Mand, den store Masse, der kom til at betale, og dette var uretfærdigt. Jeg siger: det er meget muligt, at han har Ret, men hvem forlanger eller ønsker, at det skal være de Fattige, dem der ikke have Raad, som skulle betale Forsvarsvæsenet? Selvfølgelig er det mit, og — jeg tør vel sige — Alles Onske, at det bliver de Rige, de Velstaaende, der komme til at betale først og fremmest for Fædrelandets Forsvar, blandt Andet af den simple Grund, at de have de største Verdier, som staa paa Spil. Lader os derfor, naar dette skal være Betingelsen for et godt Forsvar, faae en Omordning af vore Skatteforhold, hvorved Byrderne blive lagte fra dem, der ikke have Raad til at betale, over paa dem, der have Raad dertil. Lader os faae en Indkomstskat med stigende Staal, som De vil — jeg skal være med —, men lader os ikke sige, at vi ikke have Raad til at betale et ordentligt Forsvar, naar dog enhver Mand, der har levet her i Landet i de sidste 20 Aar, maa erkende, at Landet er i høj Grad gaaet frem i Rigdom og Velstand, naar endvi, der lede her i Kjøbenhavn, vil vide, hvorledes Luxus er stegen i en enorm Grad, hvorledes vi have Raad til Fornøielse, hvorledes vi have Raad til at udføre vore Huse, hvorledes man offerer store Kapitaler paa Middagssejlsfaber i private Huse, ja, hvorledes man endog,